Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 12. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го СІЧНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 18, 1986 No. 12. VOL. XCIII.

„І встане сонце дуже й молоде Над вежами Софійського Собору..."

ЗГАДУЮТЬ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ НА МІЖНАРОДНОМУ КОНҐРЕСІ

Ню Йорк. — Тут відбувається від неділі 12-го січня ц.р., 48-ий міжнародний конгрес письменників ПЕН-клюбів з участю понад 700 делеґатів з 40 країн за винятком СССР, що як відомо, **відмовилися від участи**

Конґрес, який триває цілий тиждень, мав головною темою відношення письменників до пануючих державних устроїв, і ця тема викликала різні дискусії та скрайні погляди деяких з учасників. Також запрошення на відкриття конґресу секретаря Джорджа Шулца викликало протести деякої частини делеґатів, хоча є прийнятим, що країна, яка є господарем такого конґресу запрошує на промовця визначну в житті даної держави людину.

У третій день конґресу, на його пленарній сесії голова комітету „Письменники у в'язниці" Майкл Скаммел подав свій звіт про працю **комітету. Звіт появився** також у писемній формі. У звіті голова інформує, що від останнього звіту у червні 1985 року ситуація ув'язнених письменників погіршилася, а праця комітету для покращання їхньої долі стала більш небезпечною. У теперішньому стані комітет реєструє 445 письменників і журналістів, які є у **в'язницях, концентраційних** таборах, „психушках", домашніх арештах або місце їхнього перебування не є відоме. Далі звіт подає поіменно списки усіх тих письменників і журналістів, між якими є так письменники, ув'язнені в Ізраїлі, як і в арабських країнах.

У списку знаходиться 18 прізвищ під рубрикою „Україна" і біля кожного прізвища є поданий термін присуду у в'язниці чи в таборі, **насильні виселення, або** насильне запроторення до „психушки". Також список інформує хто з ув'язнених є почесним членом ПЕН-клюбів в поодиноких краях. Почесне членство є рівноз-

(Закінчення на стор. 4)

КИЇВ
(сонет)

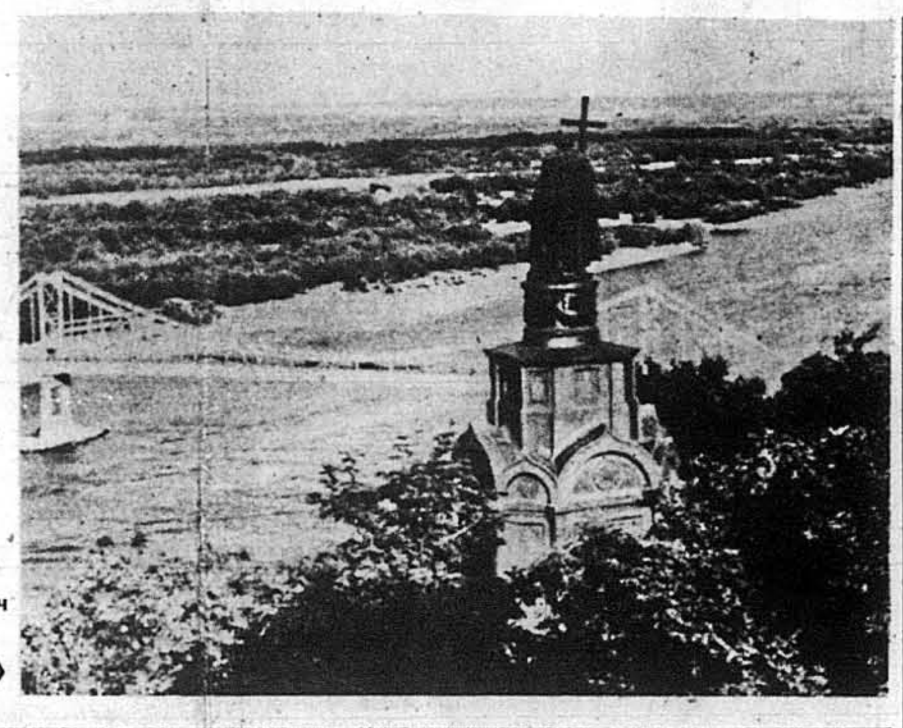
Ударами здригнеться далечінь,
Загравами покриється багрово.
Проти мечів підіймуться мечі
І порохом руїн закриш знову.

Крізь дим пожеж, харчання і кличі
Потвори танків у вогні і крові,
З дітьми зарізаними на плечі
Знов тіні Гонтові й Залізнякові.

І поховають... Спомин припаде
Страшні могили, наче древній порох,
І встане сонце дуже й молоде

Над вежами Софійського Собору,
На ліс, на степ, на гори і пороги —
Заграють дзвони пісню перемоги.

Андрій Гарасевич

Володимирська гірка над Дніпром у Києві, на ній пам'ятник Володимирові Великому.

Е. ШЕВАРДНАДЗЕ ОСТЕРІГАЄ ЯПОНІЮ

Токіо. — Міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе, який перебував з чотириденною візитою в Японії, сказав японському міністрові закордонних справ Шінтаро Абе, щоб Японія „серйозно подумала" про участь в американських дослідженнях щодо створення протиракетної оборони з елементами космічного базування.

Речник японського міністерства закордонних справ навів слова Е. Шеварднадзе, який сказав: „Совєтський Союз висловлює надію, що Японія буде дбати про свої власні інтереси". Ш. Абе відповів на це: „Ми приймемо рішення в залежности від потреб нашої крайової безпеки і угод про безпеку зі З'єднаними Стейтами". Абе також нагадав совєтському міністрові, що „Японію турбує посилення військової потуги Совєтського Союзу на Далекому Сході".

Під час першої зустрічі з Абе Шеварднадзе дав зрозуміти, що Совєтський Союз зацікавлений в поліпшенні відносин з Японією і в продовженні „політичного діялогу".

Вісім років тому були перервані японсько-совєтські переговори про укладення мирної угоди. Японія не раз вказувала, що мирна угода може бути підписана лише тоді, коли буде вирішений територіяльний конфлікт щодо південної части Сахаліну і чотирьох островів Курильської групи, захоплених совєтськими військами після закінчення Другої світової війни. Але Совєтський Союз і чути не хоче про повернення островів, вважаючи їх своїми.

СОЮЗОВЦІ ТРЬОХ ОКРУГ НОВОЇ АНГЛІЇ МАТИМУТЬ ЗУСТРІЧ НА СОЮЗІВЦІ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Всі братські Союзи Америки мусять проявляти братську діяльність, щоб оминути оподаткування Урядом ЗСА. Це відноситься також до УНСоюзу, і тому координатор братської діяльности Маріянна Сакалош, в порозумінні з головами округ Нової Англії, а саме: Ню Гейвену д-ром Михайлом Снігуровичем, головою Округи Бостону Володимиром Гетьманським і Вунсакету Аліком Худолієм приготовляє „родинну зустріч" союзовців на Союзівці в суботу, 1-го лютого ц.р.

А. Худолій вже замовив приміщення на Союзівці на 50 осіб, які приїдуть туди автобусом. В. Гетьманський організує поїздку автомобілями, а д-р М. Снігурович інформує, що кількадесять автомобілів з союзовцями з різних місцевостей Округи поїдуть на Союзівку. Коли врахувати те, що деякі голови округ інших місцевостей вже замовили помешкання на Союзівці, то можна сподіватися, що оселя буде заповнена.

Ця родинна зустріч буде мати гарну програму. Розпочнеться вона коктейлом у „Гостинниці". Буде нагода всім, як одній родині, співати українські колядки під акомпаньямент акордеону А. Худолія. По спільній вечері всі гості перейдуть до великої залі „Веселки", де виступатиме танцювальний ансамбль „Чайка" з Осередку СУМА в Йонкерсі, Н. Й. Ансамбль цей нараховує 40 молодих танцюристів і відомий з багатьох виступів у різних місцевостях Америки. Він виступав також двічі на Союзівці. Хореографом ансамблю „Чайка" є Орест Русенко.

Після виступу танцюристів буде забава з танцями при звуках оркестри Аліка і Дорка.

Для поширення братської діяльности, союзовий координатор запрошує на цю родинну зустріч союзовців сусідніх місцевостей. Всіх гостей цієї товариської зустрічі союзовців привітають члени Екзекутиви.

Гості, які плянують ночувати на Союзівці, повинні заздалегідь замовляти кімнати в адміністрації Оселі, телефонуючи на число (914) 626-5641.

Філядельфія відзначить Січневі Роковини

Філядельфія. — Святковий Комітет Української Громади Метрополітальної Філядельфії — Відділ УАКРади приготовив програму відзначення роковин проголошення самостійности й соборности України в 1918 і 1919 роках, яка відбудеться в неділю, 19-го січня ц.р.

Святкування включає молитви в церквах — Архиєрейська Божественна Літургія в намірені українського народу в катедрі Непорочного Зачаття, яка відбудеться о год. 10-ій рано, а в українській православній катедрі св. Володимира о год. 10:30 рано.

Опісля о год. 3-ій по полудні відбудеться святочна академія з мистецькою програмою тут в залі УОК Центру, при 700 Сідар ровд.

Програма включає слово і рецитацію артиста Ростислава Василенка та виступ соліста-тенора Богдана Чаплинського. Проситься представників ветеранських, молодечих і суспільно-громадських організацій взяти участь з прапорами в обидвох катедральних храмах, а все українське громадянство зокрема молодь, закликається взяти участь в святочній академії.

„Плішка перевищив Паваротті"

Ню Йорк. — В неділю, 12-го січня ц.р., відбувся тут у славній концертовій залі Карнеґі Голл концерт у 10-річчя Музичної фундації Ричарда Такера, яким рівночасно вшанували дружину Р. Такера, що померла 30-го вересня 1985 року.

Святочний концерт з участю численних відомих осіб з політичного, культурного та релігійного життя міста Ню Йорку, включно з кардиналом Джаном О'Конноpом, виконали солісти Метрополітальної опери. У його програмі було „Реквієм" композитора Джюзеппе Верді.

Музичний критик щоденника „Дейлі Нюз" Билл Закаріясен у рецензії на концерт у виданні газети з 14-го січня 1986 року, хоча гостро розправився із відомими солістками, які в останній хвилині відкликали свою участь, з великим признанням висловився про двох солістів — тенора Лючіяно Паваротті та баса Павла Плішку.

Він пише, що Л. Паваротті був „в ангельській формі", зокрема у арії „Гостіяс", але для рецензента спів П. Плішки був ще кращий за Паваротті, він був „у знаменитій формі і єдиний з-посеред усіх солістів звучав так, немов він був уроджений для вживання латинської мови", — пише дослівно рецензент.

Газета також помістила знімку П. Плішки з підписом, що він „перевищив Паваротті".

В щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 15-го січня 1986 року появилася на цей самий концерт рецензія пера Билла Крачфілда, яка також висловлюється прихильно плро П. Плішку.

І в Польщі існує „соціялістична буржуазія"

Варшава, Польща. — Інформуючи про економічні відносини в Польщі, Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел, покликаючись на польські урядові джерела, особливо на статтю в газеті „Політика", інформує, що ситуація меншбільш виглядає тепер так: особи, які належать до так званої вищої керівної сфери, тобто до соціялістичної „буржуазії", стають багатшими, а середня і бідна верстви населення ще більше збідніли у зв'язку з трикратньою підвишкою цін на товари першої потреби.

„Політика" пише, що підвищено ціни принаймні на 45 сортів різних товарів, в тому числі на харчові продукти. Очевидно, контролю над підвишкою продуктів держать у своїх руках партійні і урядові бюрократи вищої категорії, які крім того мають значно вищі платні і маючи доступ до всього, можуть в першу чергу придбати для себе і на „розрібок", як пише газета, потрібні товари, залишаючи для біднішої верстви тільки „окрушини".

Від себе західні політичні й економічні спостерігачі додають, що високі партійні і державні урядовці мають право купувати у спеціяльних крамницях по знижених цінах і користуватися закордонною валютою, за яку у сателітних країнах можна дослівно все купити.

Заробітна платня пересічного робітника виносить сьогодні в американській валюті 135 долярів місячно. В загальному, — пише „Політика", — витрати на прожиток збільшилися в 1985 році на 13,3 відсотка, на самі харчі 12, а інфляція в загальному зросла на 15 відсотків.

Не було робітничих заколотів чи протестів з приводу підвищеня цін на товари першої потреби, тобто не повторився 1970 рік, коли то тільки в самому Ґданьску згинуло біля 70 робітників від куль поліціянтів і війська. Маючи досвід з попередніх років, уряд подбав про те, щоб відповідно „прикрутити шруби", завести відповідні обмеження, заборонити всякі страйки з приводу підвишки цін тощо. Одним словом, уряд на жертвах власних робітників навчився контролювати народні маси, — кажуть спостерігачі.

Вийшла монографія про М. Левицького

Торонто. — У 50-річчя ретроспективної творчости маляра Мирона Левицького в днях 14-го до 18-го вересня 1985 року, у ґалерії Канадсько-Української Мистецької Фундації в Торонто відбулася виставка його картин. У завершенні творчости М. Левицького Українська Спілка Образотворчих Мистців видала люксусово оформлену монографію „Мирон Левицький", обгортку якої виконав сам мистець.

Працю над цією монографією склала Дарія Даревич, як теж вона переклала статті в цій книжці з української мови на англійську. Ця виставка і написання праці про М. Левицького стали частиною маґістерської програми Д. Даревич у Йоркському університеті, про що вона згадує у післяслові.

Монографія, яку відкриває портрет М. Левицького — скульптура в бронзі Євгена-Кочиша, багата в чорно-білі і кольорові фотографії, великого формату — картин цього маляра. Теж є передова мистця Святослава Гординського, в якій він зразу в перших рядках її каже, що „Мирон Левицький, який підписується на картинах Лев, найбільш відомий у цей час український маляр у Канаді та один з найкращих українських мистців у вільному світі. Впродовж 50 років Левицький оформив та ілюстрував понад триста книжок, намалював кілька сот картин та розмалював десять церков в Україні, Канаді та Австралії, що принесло йому широкий розголос і популярність".

С. Гординський поміж різними рецензіями цитує слова відомого мистецького критика Поля Сантенака, який написав у вступі до каталогу виставки Левицького в Парижі: „Мистець виробив тепер свій власний **стиль через енергійну** і надзвичайно живу лінію, як рівнож через кольорит опертий на дійсності, а однак навіяний ліризмом маляра". Слідує теж стаття Д. Даревич „П'ятдесят років творчости". Монографія закінчується переліком виставок

(Закінчення на стор. 4)

Колеґія св. Андрея пошукує ректора

Вінніпеґ, Ман. — Колеґія для вибору ректора запрошує зацікавлених осіб вносити аплікації і подавати на становище ректора Колеґії св. Андрея у Вінніпезі на період від трьох до п'яти років.

Колеґія св. Андрея — це вища богословська школа Української Православної Церкви в Канаді, що приготовляє кандидатів в кадри духовенства. Колеґія теж має добре розвинену маґістерську програму. Персонал складається з 12 осіб.

Колеґія, яка включає Центр Українських Канадських Студій, є афілійована з Манітобським університетом.

Аплікації, номінації чи запитання мусять бути внесені не пізніше 31-го березня 1986 року. Усі кандидати (чоловіки й жінки), разом з аплікацією, повинні подати свою біографію та імена трьох осіб для рекомендацій. Платня буде узгіднена, відповідно до кваліфікацій.

Писати слід на адресу: Selection Committee, St. Andrew's College, U of M, 475 **Dysart Rd., Winnipeg, Man. R3T 2M7.**

У СВІТІ

КАНАДСЬКА ШКОЛЯРКА з Торонто 16-річна Джаніс Джонсон оснувала фонд для закупу 248 саджанців кленів, які будуть посаджені на місці загибелі в летунській катастрофі в Ґандері, Канада, американських вояків, що поверталися з Єгипту, де вони перебували в складі сил втримання миру в Синаї. Початком створення фонду послужили 20 долярів, які пожертвувала сама Джаніс зі своїх „різдвяних" грошей. Багато канадців, дітей і дорослих, відгукнулися на заклик і тепер у касі фонду є вже понад 700 долярів. „Я так вдячна людям за те, що вони розуміють, що ці вояки загинули, захищаючи мир", — сказала Джаніс.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ робить натиск на соціялістичний уряд Еспанії, щоб вияснити, де може перебувати совєтський вчений Владімір Алєксандров, який у березні минулого року прилетів до Еспанії для участи в міжнародній конференції і зник 1-го квітня. Совєтські дипломати в Еспанії мають надію, що еспанський уряд таки підтвердить вістки, що В. Алєксандров втік, але Мадрид твердо стоїть на тому, що не знає, хто такий Алєксандров, коли прилетів до Еспанії і куди подівся.

З ПАКІСТАНУ НАДІЙШЛИ відомости, що каральний загін окупантів розстріляв 20 совєтських вояків, які відмовилися воювати проти афганських партизанів. Це сталося в грудні минулого року недалеко від міста Кандагар, де відбувалися тяжкі бої між афганськими патріотами і урядовими військами, яких підтримували совєтські війська. Дипломати сказали журналістам, що за роки війни в Афганістані совєтські старшини не раз розстрілювали своїх вояків, які відмовлялися йти в бій. Але це були розстріли поодиноких вояків, або невеликих груп по дві-три особи. Розстріл зразу 20 вояків стався вперше.

КОНСЕРВАТИВНА ДАНСЬКА газета „Берлінске Тіденде" повідомила, що поліція затримала чотирьох совєтських дипломатів, які робили вигляд, що ловлять рибу в озері Есром в 185 кілометрах від берега. На протилежному березі ріки знаходиться військовий об'єкт данської армії. Поліція повідомила, що дипломати не мали дозволу ловити рибу в цьому місці, зате крім вудочок мали фотографічні апарати. Поважаючи право дипломатичної недоторканости, данська поліція відпустила „рибаків".

ФУНДАЦІЯ ІМ. МАЗЕПИ ІНІЦІЮЄ РЕСТАВРАЦІЮ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКА У ВАШІНҐТОНІ І ВЛАШТОВУЄ КОНЦЕРТ У КЕННЕДІ ЦЕНТРІ

Вашінґтон. — Д-р Зенон Матківський, голова Ради Директорів Фундації ім. Мазепи, подав до відома, що фундація влаштовує великий концерт в Мистецькому Центрі ім. Кеннеді у Вашінґтоні, присвячений Тарасові Шевченкові. Цей концерт відбудеться в неділю, 9-го березня 1986 року, о год. 8:30 вечора і в ньому візьмуть участь кращі мистецькі сили діяспори.

Про цей задум розповіли редакції „Свободи" д-р Матківський, екзекутивний директор Андрій Білик і член Ради Директорів інж. Юрій Повстенко під час відвідин редакції в п'ятницю, 3-го січня ц.р.

Концерт, сказав д-р Матківський, має дві основні цілі: здобути необхідні фонди для Державної служби парків, щоб почати реставрацію і прикрашення пам'ятника Т. Шевченка у Вашінґтоні використати великі **можливості, які дасть нам цей концерт і початок реставрації пам'ятника,** щоб здобути великий розголос серед засобів масової інформації країни нашого поселення.

А. Білик, заанґажований Фундацією ім. Мазепи для виконання вищезгаданої функції, сказав, що концерт в честь Т. Шевченка та початок реставрації пам'ятника в його честь дає велику можливість здобути статті як в льокальній, так і в крайовій пресі, пов'язавши події в Вашінґтоні із сотнями шевченківських святкувань, які відбуватимуться в осередках українського життя.

Квитки на концерт вже є в продажі, і їх можна замовляти поштою. Вони є в цінах: 30 і 25 дол. на партері, 20 дол. на першому і 15 дол на другому бальконах. Всі квитки в льожах коштують по 50 дол. Квитки слід замовляти, висилаючи чеки чи грошові перекази до: Mazepa Foundation, P. O. Box 1988, Alexandria, Va. 22313.

Гості ствердили, що вони свідомі того, що багато українців не зможуть приїхати з інших міст на концерт у Вашінґтоні. Але вони можуть закупити квитки і подарувати від їхнього імени впливовим законодавцям, членам Уряду, дипломатам вільних країн чи іншим визначним американцям. Тому, що Фундація ім. Мазепи є неприбутковою установою, гроші за квитки можна відтягати від податків.

Згідно з інформаціями Державної служби парків, на початок реставрації пам'ятника Т. Шевченка, включно з площею треба 26,000 дол.

Члени фундації заявили, що вони не бажають конкурувати з будь-якими іншими організаціями в цій справі, а бажають бути тільки своєрідним каталістом, щоб вкінці завершити справу відновлення пам'ятника Т. Шевченка і щоб він мав гідний вигляд напередодні вже запланованих святкувань **Тисячоліття Хрищення Руси-України в 1988 році.**

В АМЕРИЦІ

В НЮ ЙОРКУ ЗВІЛЬНИЛИ з праці заступника директора бюра, яке розглядає кари за неправильне паркування авт. Джофрі Лінденауерові доказали, що він дістав 5,000 долярів хабаря від шефа бюра збирання грошових залеглостей. Стейтовий прокуратор в Мангеттені заявив, що це лише початок розкриття великих надуживань в тому відділі управи міста.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц заявив, що ЗСА не можуть чекати на зовсім ясне і певне ствердження фактів у випадках терроризму, щоб вжити військової сили проти країн, які підтримують акти терору. Його заява є немов відповіддю на ствердження прем'єр-міністра Великобританії Марґарет Тачер, що мілітарні санкції є нарушенням міжнародного права.

АМЕРИКАНСЬКИЙ апеляційний суд відкинув скаргу полковника американської армії А. Герберта на телевізійну сітку Сі-Би-Ес за те, що вона у своїй програмі „60 хвилин" представила його, як брехуна. Ця програма відбулася ще у 1973 році і обговорювала справу А. Герберта, якого звільнили з армії за те, що він хотів виявити, як казав, жорстокости у В'єтнамській війні.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН перейде в тих днях повну лікарську перевірку здоров'я з уваги на те, що півроку тому він перейшов операцію грубої кишки з якої усунено раковинні клітини.

З ПРИВОДУ РІЧНИЦІ смерти д-ра Мартін Л. Кінґа, яка припала на 15-го січня ц.р., президент Роналд Реґен відвідав школу у Вашінґтоні і промовляв до дітей, в більшості негрів, про ролю Кінґа в здобутті рівних прав. В понеділок, 20-го січня, вперше буде відзначено річницю смерти Кінґа, як офіційне державне свято.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Державницьке самовизначення

Тернистим шляхом ступала українська політична думка. Почавши від переказу про варягів, які ніби прийшли на землю українську, бо її автохтони не вміли самі правити, — почерез навалу диких племен із Сходу (трагічний бій з половцями над Кавкою, почерез „княжі крамоли" за княжого періоду і „чорні ради" за Козаччини, блукала політична думка на манівцях, не було згоди вже у перших Руриковичів, бож сини Олега воювали одні з одними, так само, як за козацького періоду перейшла до історії „Чорна рада". Князі вбивали своїх найближчих рідних і свояків князів і за Козаччини козаки вбили автора Гадяцького договору, високоосвічену людину і справжнього державного мужа Івана Немирича. Очевидно були в українській історії всіх трьох періодів — княжого, козацького і новітнього — світлі, величаві моменти, але й були похмурі і трагічні. І це був саме той тернистий шлях, яким ступала українська політична думка.

Коли українська держава впала під ударами мандрівки народів від сходу і збереглась ще до половини XIУ сторіччя у постаті Галицько-волинської держави, то знову світлий період панування Данила, який отримав королівську корону від римського Папи (1253) був замрячений фактом що Данило мусів висилати військо проти збунтованих „татарських людей". З іменем його сина Лева зв'язана столиця Західньої України Львів. Проте ніхто інший, як саме рідні бояри запросили на престіл польського князя Болеслава Тройденовича і промостили шлях Казимирові, який пішов військом здобувати „червенські землі", за що поляки назвали його Великим.

Коли ж відродилась українська держава за Козаччини, то українська політична думка вічно хиталася між Польщею і Московщиною. Навіть Богдан Хмельницький геніяльний організатор війська і геніяльний полководець, який розторощив Польщу у кількох битвах (Пилявці, Жовті Води, Корсунь) і міг був маршувати на Варшаву, у договорі з Яном Казимиром у Зборові не говорив про державні права України, а про збільшення числа „реєстрового" українського війська і право українських православних Владик сидіти поруч із римо-католицькими у польському сенаті.

Хитання між Польщею і Московщиною довело врешті того ж Хмельницького, що його Шевченко назвав „нерозумним сином", до підписання Переяславського договору (1654), який започаткував поярмлення України, бо розпучлива спроба Івана Мазепи рятувати державу скінчилася повною катастрофою під Полтавою (1709). У пізнішому періоді аж до весни 1917 року „від молдавина аж до фіна" все замовкло: затратилось почуття національно-державного патріотизму. Це стало джерелом постання у добі визвольної війни-революції народження трагічного явища „невтральних". Три українські військові з'їзди у Києві, скликувані Українською Центральною Радою, репрезентували мільйони війська, яке ніби підчинялось українській владі, але це були паперові шифри і це був тільки солом'яний вогонь.

Проте цей новітній період української державности записався світлими літерами — визволення української політичної думки з тенет автономізму і федералізму та прозріння, що повнота політичної волі і культурно-економічного розвитку можлива тільки у власній державі. І тому Акт 22-го січня 1918 року, який проголосив „ні від кого незалежну" Українську Народну Республіку був актом цього державницького самовизначення, що його справедливо відзначаємо щорічно, як наше найсвятіше „вірую". Від 1-го Універсалу 10-го липня 1917 року почерез Другий Універсал 3-го липня 1917 року і Третій 7-го листопада — українська політична думка перейшла впродовж сьоми місяців стомилевими кроками еволюцію від автономії в межах Росії чи федерації з нею до самостійности. За це належить доземний поклін тодішнім творцям новітньої української державности, яка залишила за собою традицію пролитої крови за рідну державу.

Нема тепер державности і соборність є у неволі. Але є традиція державницького самовизначення, якого ніхто нам не відбере. І об ту традицію розіб'ється експеримент знівечити українську націю.

Ольга Кузьмович

СВЯТО РАДОСТИ, А НЕ СМУТКУ

Стоїмо напередодні 68-го вже з черги Свята Державности, до якого наша вільна громада підготовляється в різний спосіб.

У більшості все йде втертим, давноприйнятим шляхом „академії" з кращою або гіршою мистецькою програмою, виголошуванням слова про події 1918 та 1919 року. Академію попереджує участь громадянства у Богослужбах в наміренні українського народу з Панахидами за погибших, або й без них.

Відрадним явищем святкування річниці проголошення нашої державности і соборности є щораз частіші вияви солідарности з нашим святом, американських властей місцевих чи і у найвищих законодатних тілах. Українські прапори повівають у цей день уже на багатьох ратушах американських міст, а відповідні проклямації про цей радісний для української спільноти день видають провідники американського життя.

І саме, коли читаємо ці проклямації, коли віднотовуємо співучасть американських чинників у тому найбільшому українському святі насувається питання, чи ми самі уміємо його належно оцінити та належно його відзначати рік за роком, не зважаючи на це, що час не стоїть на місці і кожна річниця віддалює нас від цього світлого моменту, коли ми мали свою самостійну, соборну українську державу.

Здається, що наше відношення до Свята Державности — надто стандартне, що воно з роками стало рутиною, яку виконується автоматично без глибокої застанови та без аналізи того, що ми робимо. Можливо, що саме ця рутина вбиває зрозуміння свята 22-го січня у молодшого покоління, яке щораз більше байдуже ставиться до цієї річниці і щораз менше має знання про неї.

Можливо, що ми не уміємо відповідно підкреслити радісного та торжественного настрою, який повинна викликати річниця Дня Незалежности і Соборности. Наша історія є особливо багата у сумні річниці, так що саме цю одну радісну річницю треба б підносити до вершин. Це ж наш український „четвертий липня" це найважливіше, що може здобути нарід — незалежність, дарма, що у нас ця незалежність тривала коротко і що була получена з великими жертвами людського життя.

Ми не можемо, як інші країни, в цей день показати сили своїх військ, показати політичну силу і єдність цілого народу, ми й не можемо вийти тисячами на вулиці в цей день. На це не дозволяють ніяк обставини в яких ми находимося, і ця історична доля, яка нас вхопила у вічно-рухомий оборот своїх коліс і все далі і далі несе нас від цього світлого моменту.

Але хоча нас у західньому світі лише одна мала частина, ми, вільні українці можемо і повинні в наш День Незалежности показати радість, силу духа і гордість з нашого минулого, а рівночасно стремління іти далі шляхом до нової незалежности, у цій хвилині принайменше духової від того ворога, що окупував та винищує Україну.

Якщо ми зуміли наших сусідів і господарів американської землі переконати в цьому, щоб з нами вони відзначували день 22-го січня, як найбільше українське свято — то хіба логічним є висновок, що таким найбільшим святом мусить бути цей день і для нас усіх.

Тож, вкладімо в цю 68-му річницю дня, коли грали радісні дзвони на Софійській площі, всі наші моральні сили, усе переконання, що нам є чого радіти і передаймо ці наші почуття нашим дітям і внукам, щоб вони святкували разом із нами з такою гордістю, як це робили творці української незалежної і соборної держави.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про різного роду критику

Треба признатися, що всі ми без виїмку не можемо визбутися навику критикувати цю чи іншу подію, поведінку, рішення, не кажучи про бачене на сцені, в телевізорі чи прочитане у пресі. Коротко кажучи, здається, немає речі, яку не заторкнено було б обговоренням, а при тому розуміється і критикою, бо завжди знайдеться хтось, кому щось не сподобається.

Це нічого дивного, адже люди мають різні погляди і різно реагують на те, що діється. Проблема, однак, в тому як далеко критика повинна іти і який рід та спосіб ця критика прибирає.

Вона може бути конструктивна, доброзичлива, „батьківська", а навіть весела, як ось, наприклад, критика подій у нашій спільноті очами „Лиса Микити", яка виконує в цей спосіб дуже добре своє завдання.

Критикувати можна також не конче публічно, а в „чотири очі", коли бажається комусь звернути увагу на його помилки чи недотягнення.

На жаль, у нас багато є випадків критикування публічного і злобного, а ще гірше, критикування на сторінках нашої преси. Розуміється на це є вільна преса, щоб можна у ній писати одверто та щиро про всі події нашого життя і висловлювати про них свою думку, яка не мусить бути однозгідна. Але саме з такою критикою, що появляється друком і залишається, скажімо патетично, „для історії", треба бути дуже обережним. Ця обережність потрібна з різних причин. Одною з найважливіших є те, що нашу вільну пресу дуже точно прочитують не лише українці але також інші, і кожне злобне критикування, із подаванням неправдивих висновків, припущень чи фактів можуть вони використати в некористь цілої нашої спільноти, та це, як відомо не раз і діється.

Слід також бути обережним із надто гострою критикою деяких подій у нашій громаді, не тому, щоб доконче висловлюватись похвально про все, що діється, але тому, що надто гостра, а то навіть і їдка критика, особливо у відношені до молодих, знеохочує їх до праці і до співучасти у житті нашої спільноти.

Вкінці треба добре уважати хто і що критикує, бо трапляється що несправедлива критика якоїсь установи чи групи, що виконує важливу громадську працю, тими, які самі стоять в осередку суспільного життя, або тими які взагалі не беруть участи в праці для своєї громади, може обернутися бумерангом і викликати зовсім протилежні наслідки.

Критика річ дуже потрібна і в приватному, і в публічному житті, але здається, ніколи не можна забувати, що на неї мають в першу чергу право ті, які самі бездоганно виконують свої родинні, громадські чи професійні обов'язки.

О—КА

СТАНЬМО В ОБОРОНІ БЕЗБОРОННОГО ЙОСИФА ТЕРЕЛІ

Українське Патріярхальне Світове Об'єднання заплянувало в березні 1986 року провести акцію в обороні призабутого в'язня за права Української Католицької Церкви — Йосифа Терелі.

Слід підкреслити й наголосити, що серед наших українських дисидентів, зокрема тих, що мають відвагу й силу відкрито стати в обороні прав людини, української мови, української духовности, Української Церкви, — Вячеслав Чорновіл, Данило Шумук, Микола Руденко, Левко Лук'яненко, Валерій Марченко, Олекса Тихий, Микола Плахотнюк, замордований Василь Стус й багато інших а серед них залишився забутий українською спільнотою у діяспорі син Українського Закарпаття Йосиф Тереля. Як можна забути, не добачити таку вийняткову й особливо унікальну особистість, як Йосиф Тереля, який є подивугідним і неустрашимим Христовим послідовником, активним членом Української Католицької Церкви, яка тепер перебуває у катакомбах. Тереля є видимим і незапечним фактом живучости УКЦеркви у сучасних катакомбах. Він має відвагу протиставитись усім силам диявола.

Йосиф Тереля пройшов довгий і тяжкий шлях і під сучасну пору далі переходить тортури у застінках КҐБ та на засланні суворого режиму тільки за те, що вимагав, згідно з конституцією, свободи віровизнання, свободи прав людини, свободи слова й друку. Іншими словами, Йосиф Тереля не переступив жадного закону конституції. Відомо ж, що Совєтський Союз є державою беззаконня. Для того, щоб протиставитись цьому беззаконню, треба мати не тільки непохитну силу волі й сильну віру в Божі правди, але й ласку Божого Провидіння. Непохитна постава в обороні людських прав, в обороні Української Христової Церкви Йосифа Терелі підтверджує, що його Всевишній Господь нагородив своєю ласкою великої витривалости, терпеливости до всіх гнобителів та ласкою Божого всепрощення.

За що ж Йосифа Терелю як на засланні, так і на т. зв. „волі" безперебійно переслідують і тортурують? Він не кидав бомб, нікого не вбив, не підготовляв жадної революції проти видимих окупантів України, нікого не скривдив, але бажав вільно хвалити Триєдиного Господа Бога, ісповідувати Українську Католицьку Церкву і служити своїй громаді й українському народові. Він твердо стояв на становищі, що Україна повинна бути вільною і незалежною державою, у якій вільно мала б розвиватися українська мова, культура й Українська Церква, що, згідно з конституцією, має право на існування і вільний розвиток. Ці законні переконання Йосифа Терелі не вміщались у беззаконня вождів-душогубців Кремля.

Уявіть собі тільки на одну хвилину, що така могутня потуга, якою є під сучасну пору Совєтський Союз, яка диспонує атомовою бомбою, термоядерною зброєю та всякими іншими найновішими винаходами знищування людей, — побоялася безборонної людини з благородно-шляхетними принципами, що нею є Йосиф Тереля. В нього не знайшли жадної зброї, ні жадних вибухових матеріялів, тільки чули слова правди, що є, як виглядає, найбільшою загрозою большевицької тиранії. Слово правди — це найбільша сила проти сил темряви, насильства і брехні. Тому большевицькі душогубці усіма своїми силами і засобами — тюрмами з найбільше вишуканими тортурами, засланнями і „психушками" стараються знищити вільне слово правди, задушити вільну думку, які голосить обстоює і в своєму житті практикує й обороняє Йосиф Тереля.

Йосиф Тереля був і є свідомий всіх наслідків своєї неуступчивої вдачі, але треба його подивляти і цінити, що він ні на хвилину не завагався і не перестав нести слово Христової правди, обороняючи права на існування Української Католицької Церкви. Коли взяти до уваги ситуацію і обставини, в яких виростав і формувався Йосиф Тереля, то після того наш подив стає ще більшим. Бо те, чим він став і чим він зараз далі є, себто неустрашимим послідовником і носієм непоборно Христової Церкви, трудно собі уявити, щоб це могло статись без Божого Провидіння. Ні більше, ні менше у цьому є Божа десниця.

Щоб краще зрозуміти ось цю, нами підкреслену, його подивугідність, варто навести деякі загально біографічні моменти.

Йосиф Тереля народився у сім'ї комуністів, у 1943 році і є сином Карпатської України, як це він сам пише у листі до тодішнього голови КҐБ Юрія Андропова. Його ж батько в 1949 році зорганізував перший колгосп на Волівеччині. В тому ж самому році він був поранений, як офіційно підкреслювалось, „бандерівською кулею". Мати закінчила Вищу партійну школу при ЦК КП України. „В таких обставинах, — підкреслює Йосиф, — я ріс сліпим і німим. Одне я дуже любив, — пише Тереля, — ходити з бабусею до церкви".

В іншому місці Тереля пише: „Уперше я відчув ненависть з боку іноземця, до дорослої людини в 9-ій клясі — до закінчення тої кляси залишилося два місяці. Сталося так, що мені сказали, що я „задрипаний гуцул", на що я своєрідно відповів — плюнувши в обличчя... Починаючи з 9-ої кляси, посьогодні за мною ходить великодержавне гасло: „Не стал на путь ісправленія"...

І так поплила доля Йосифа Терелі по застінках КҐБ аж досьогодні. Коли Йосифа судили котрийсь вже раз, на суд до Кіровограду прибула його мати і мала нагоду побачити весь кошмар совєтського правосуддя. Цього не можна описати, але ще трудніше людині у вільному світі повірити.

Ій надано слово, щоб вона поділяла на сина, а мати сказала: „Волію бачити тебе на ослоні розп'ятим, чим у їх руках живим". Вдумайтесь у ці змістовно схоплені слова! Це нечуваний кошмар трагізму, який людство будь-коли переживало.

Ми не можемо мовчати, ми не можемо спокійно сидіти і не кричати — рятуйте людину, невинну людину, що за шляхетні Христові правди, за загальнолюдські права є безборонно кинута на дно людоненависницького кагебівського беззаконня. Станьмо в обороні безборонного і призабутого Йосифа Терелі! Не будьмо байдужими до його страждань у руках тиранів!

Пристосуймось до заплянованої УПСО спільної березневої акції в обороні Йосифа Терелі!

УПСО

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, що Адміністрація президента Роналда Регена вважає, що Іран мав леґальне право на перевірку американського торговельного корабля, в поблизу Перської затоки, речники Пентаґону заявили, що відтепер американську торговельну фльоту на Близькому Сході стерегтимуть воєнні кораблі і розвідчі літаки, щоб часто не повторялись подібні випадки.

ГРУПА ДОСЛІДНИКІВ, заанґажованих Урядом, виявила, що жування тютюну спричинює рака уст і горла. Виявилось також, що понад 10 мільйонів американців, які жують або нюхають табак зокрема, особи 21 року і нижче, наражують також на недугу ясен.

УРЯДОВЦІ БЮРА бюджету виявили, що громадяни відчують наслідки заходів для зменшення державного дефіциту. Згідно з новим законом щодо зменшення дефіциту, Уряд мусить зменшити видатки у 1986 році на 11,7 більйона долярів. Це означатиме обмеження деяких федеральних програм — на 4,3 відсотка внутрішнього характеру і 4,9 відсотка на оборону. Ці редукції будуть переведені до 1-го березня цього року.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Євген В. Федоренко

У СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

II.

Говорячи про великі історичні події, про світлі Акти 22-го січня можна й треба говорити і про темні моменти в добі визвольної боротьби. Не бачити або замовчувати хиби чи недоліки в своїй історії не сміє жадний нарід, а зокрема уярмлений. Очевидно, що треба спокійно і безпристрасно висвітлювати ті історичні факти і той хід подій, які творили історію визвольної боротьби. З другого боку, лише обкидати брудом діячів того великого і славного періоду, який пробудив український нарід до активного національного життя — значить очорнювати найвизначнішу частину історії і боротьби українського народу за свою самостійність. Кожний нарід представляє свою історію такою, якою вона була, щоб з неї робити об'єктивні висновки та не повторити подібних помилок у майбутньому.

Українська революція 1917 року — процес надзвичайно складний. Щоб його зрозуміти, треба взяти під увагу всі обставини, в яких цей процес відбувався. Вибравши суттєве з українських і чужих джерел, можна робити такі висновки: визвольна боротьба розгорілася у тяжких, несприятливих умовинах. Довга, майже два з половиною століття, московська неволя скалічила український нарід під оглядом національним, соціяльним і культурним. Русифікаційна політика царської Росії була причиною того, що міста в Україні, а з ними і вища верства української спільноти, як і верхи робітництва, зденаціоналізувалися. Школи для українців були з російською мовою. Більшість інтеліґенції складається з не-українців.

Отже, з 68-річного ретроспекту ми можемо бачити тло революції таким, яким воно було: сирим, невикультивуваним, непідготованим. Революційна снага виброджувала на соціяльному ґрунті. І коли від часу створення Української Центральної Ради до ІУ Універсалу, тобто за вісім місяців, політична еліта перейшла метаморфозу в бік абсолютного відокремлення від імперії, вона перемогла декляративно. Цю декларацію треба було затвердити фізично. Затвердити її успішно можна було лише подивугідною політично-соціяльною елястичністю. З одного боку, треба було спромогтися на таку соціяльну програму, щоб боротися з пропаґандивним радикалізмом Леніна, а з другого — треба було позбутися упереджень до своїх менших чи більших землевласників, щоб оперти боротьбу за українську державність на цілу націю, а не на якусь її частину. Ні на одне, ні на друге нашим батькам з усіх таборів не стало ні сил, ні хисту.

Та якою б трагічною не була наявність того внутрішнього антагонізму, поразку української революції зумовили зовнішні сили. Відроджена Україна мала багато ворогів, не тільки увесь большевицький світ, а й білоґвардійський. Міжнародна ситуація також не сприяла національному рухові. Могутня Антанта допомагала Польщі, Румунії, Денікіну та йому подібним, які вели боротьбу також і проти України.

Не дивлячись на військову поразку, український народ, одначе, морально й ідейно вийшов переможцем. З етнографічної маси, органічно дуже слабо пов'язаної, створилася модерна українська нація. Нарід, що був приспаний і віками кастрований, за короткий час свого збудження спромігся поставити після такої історичної перерви власну державу. Її вік був короткий, так. Але при тодішній підготованості мас народу й політичної еліти, дивуєшся, як вона могла постати взагалі.

Але з сумом треба підкреслити, що 1917-20-их роках українці виступали роз'єднано, не творили об'єднаного виступу національного організму проти спільного ворога. І це роз'єднання, яке було так серед народних мас, як і серед української інтеліґенції та українців з-під різних окупацій, лишається тяжким докором українському народові. Це роз'єднання пожирало національну енерґію та допроваджувало до взаємної боротьби. Цю страшну правду не сміємо замовчувати, це мало б бути гіркою наукою для майбутніх поколінь.

Коли ми відзначаємо січневі роковини незалежности і соборности української держави, то не досить відсвяткувати їх і перейти до звичайної буденщини, до тої, часто ганебної буденщини — паплюження й очорнення самих себе. Московська політика, біла чи червона, супроти України та українського народу завжди докладала і докладає всіх зусиль, щоб український нарід ділити на ворожі групи чи табори, щоб серед українців панувала взаємна ворожнеча. Не сміють серед українців панувати безглузде очорнення і ворожнеча, смішне ділення на добрих і злих патріотів, та старих і нових українців на поселеннях, галичан і наддніпрянців, а всі повинні об'єднати свої зусилля для витворення єдиної, як в часі, так і в просторі, дії для допомоги українському народові в обороні своїх прав на землю і на волю.

Скеруймо увесь той час, що витрачається на взаємне очорнення, — на поширення правди про Україну: в школах, у пресі, в державних установах та розкриваймо зловживання поліційної системи Москви, викриваючи сваволю і терор урядово-партійних органів кремлівських диктаторів, бо вони таки бояться правди про їхню систему та світової опінії, бо московська пропаґандивна машина вже не всилі заглушити правду, як це було в 30-их роках в заглушенні правди про великий і трагічний голод в Україні.

Об'єднаймо наші зусилля проти мовного геноциду тепер в Україні. Плекаймо мову і культуру, бо в Україні тепер панує терор проти національної культури й мови: „...нас переслідують і запроторюють за те, що ми, як українці, виступаємо за збереження і розвиток на Україні української національної культури й мови" — пишуть культурні діячі до секретаря Об'єднаних Націй.

Завжди пам'ятаймо, що на нас, членів української громади, дивляться сотні тисяч свідомих українців з-за совєтських колоніяльних ґрат з простягненою рукою: „Допоможіть нам!" Їй, цій уярмленій нації, забороняють плекати рідну мову й культуру, проте вона боронить національну субстанцію, не боячись ні тюрем, ні концтаборів, ні божевілень, ні, навіть, смерти. Пам'ятаймо!

Посвячення Храму

Новозбудований собор парафії св. апостола євангелиста Луки в Варнерсі, Н. Й.

Третього листопада 1985 року освячено новозбудований храм Божий УПЦеркви у Варнерсі, в околиці Сиракюз нюйоркського стейту, парафії святого апостола євангелиста Луки.

Чин освячення провів і відправив архиєрейську Святу Літургію у сослуженні духовенства Деканату центрального Ню Йорку Блаженніший Митрополит Мстислав, Архиєпископ Філядельфійський, Митрополит Української Православної Церкви в Америці, Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви в розсіянні сущій—в Австралії, Новій Зеляндії, Англії, Німеччині, Південній Америці.

В переведенні чину освячення храму та в відправі Св. Літургії сослужили—о. митрат Євген Нарушевич, Геркімер, декан Деканату центрального Ню Йорку, о. митрат Іван Крестюк, настоятель храму, о. Микола Кривоніс, настоятель парафії свв. Петра й Павла в Ютиці, о. Микола Головченко; асистували Владиці—о. диякон Євген Мищишин та семінарист, кандидат у священики Юрій Гілятайчук. Церковний староста, титар Павло Цюпа. Співав церковний хор, підсилений голосами гостей під дириґентурою Олі Малій.

Відношення Владики Мстислава до парафії св. апостола євангелиста Луки-раніше в Сиракюзах, тепер у Варнерсі,—довготривалі й сповнені батьківської пастирської опіки.

Будучи головою Консисторії нашої Церкви в Америці, він у 1950 році благословив заснування парафії святого Луки в Сиракюзах, турбувався її зміцненням і зростанням. У 1973 році він поблагословив на будування нового парафіяльного осідку в місцевості Варнерс за настоятеля, тепер покійного, протопресвітера Павла Шпірука.

У травні 1980 року Митрополит Мстислав благословив і освятив землю під будову нового парафіяльного храму Божого, висловив надію, що заплановане будування церкви буде здійснене невдовзі.

Парафіяльна заля на 500 місць за столами була вже збудована. В залі відбулося архиєрейське Богослуження, настоятелем був протопресвітер о. Іван Данилевич. Промовляючи на урочистому обіді, Митрополит у велику духовну винагороду парафіянам назвав себе тоді хрещеним батьком Парафії святого Луки. Батьківство Митрополита над парафією зобов'язувало провід і членство—управу парафії, Сестрицтво й парафіян.

За два роки Храм Божий був збудований—коштом самооподаткування, пожертв і жертвенної праці більшости парафіян. Збудовано церкву без грошової позички, без боргів, без несплачених зобов'язань.

Досягнення парафії були справді гідні ревного християнського подвигу. Підсумки грошових видатків за чотири роки, коли збудовано залю й церкву, у звітах на загальних парафіяльних зборах показали (Управа Парафії й Управа Сестрицтва парафіяльного) видали понад півмільйона долярів готівкою. Вклад працею—до чвертьмільйона. Номінальна вартість усіх парафіяльних реальностей перевищує кількакратно названу суму. Парафія посідає понад 60 акрів гарної землі в мальовничому розташуванні поблизу Сиракюз. Має упорядковану відпочинкову ділянку з павільйоном на високій горі. Має упорядкований цвинтар, залю, церкву. Докінчуються внутрішні роботи парафіяльного будинку, призначеного для мешкання настоятеля й парафіяльної канцелярії.

Як світильник стоїть золотоверха красуня-церква серед місцевости, пересіченої підгірками й рясними гаями. Трикупольна, з позолоченими хрестами й викінченими під золото київськими барокковими куполами. Розквічена—мурована трьома кольорами цегли. (Архітектурний проєкт І. І. та В. І. Бутенків, будівельна компанія Френчі).

Коли встановлені були куполи й піднесені хрести на церкві—перша ніч була винятково місячна, люди з недалеких сусідніх садиб виходили з хат дивуватися на чаруюче сяяння хрестів і куполів новозбудованого храму. Часто можна було побачити, як подорожній, може гість чи турист у Сиракюзах, завертав автом із шляху, щоб подивитися на українську православну церкву в Варнерсі та зробити на пам'ятку знімок. Церква не мала мільйонових фондів і проєктів. Мала й має надихану Христовою вірою єдність парафіян, згуртованих жертвенністю й невідмовністю в праці й обов'язку. Зокрема невідмовністю в праці й обов'язку та відповідальності членів Управи парафії й Сестрицтва парафіяльного, що роками несуть тягар проводу в парафіяльній громаді.

„Золота мрія стала реальністю",—писав журналіст сиракюзького часопису „Геральд-Джорнал" у репортажі про встановлення куполів і хрестів на церкві. Особливо захоплений він був українською довготерпеливістю й жертвенністю.

Церква—красуня також і внутрі, ясна, як Божий день. Через вікна в головному куполі лине денне світло. Прикрашує церкву завішене з високости купола чудове, викінчене в золоті панікадило. Окраси церкві зсередини додають вітражі-ікони, виконані студією Б. Макаренка, в пастелевій тонації гарної композиції кольорів кожної ікони окремо.

Ікона-вітраж святого апостола Павла присвячена пам'яті о. протопресвітера Павла Шпірука та паніматки Таїси, обоє покійні, що виявили себе ревними основниками нового осідку парафії, без порівняння, як жодний з інших настоятелів, щиро й віддано працюючи разом з парафіянами, дбаючи за добро нашої церкви й довіреної їм парафії.

Новозбудований храм Божий у Варнерсі присвячений 1000-річчю Хрищення України. На цю присвяту заплановано вмурування меморіяльної гранитної плити в передній стіні церкви, з правого боку.

При вході до храму Божого Митрополита зустрічали парафіяльні діти привітанням та посипаючи квітами йому доріжку. На сходах до церкви зустріла Митрополита привітанням і квітами голова Сестрицтва Марфа Кравець, а традиційним хлібом-сіллю та словом привітання й добрих побажань зустрів голова Управи парафії Леонід Ємець.

У церкві зустріло Митрополита духовенство: настоятель о. Іван Крестюк, о. декан, протопресвітер Євген Нарушевич з Геркімер, о. Микола Кривоніс, настоятель парафії Петра й Павла в Ютиці та о. Микола Головченко. Присутнім на відправах у церкві та на бенкеті в залі, за головним столом, був о. Юрій Лукачек, парох української католицької церкви святого Івана Хрестителя в Сиракюзах. На відправах у церкві був присутній також парох сусідньої в Варнерсі римо-католицької парафії.

Концертову частину, що гарно прикрасила бенкет, виповнили: хор „Калина", дириґент Оля Малій; Ніна Новохотько—рецитації; ансамбль юних бандуристів з родини Ємців (з Торонто, Канада): найменша Ганнуся, Микола, Оленка й Олександер, з родини Леоніда, місцеві—Галина й Богдан.

М. П

У світлу пам'ять інж. М. Шуля

Св. п. інж. М. Шуль.

Михайло Теодор Шуль, інженер-хемік, народився 15-го березня 1904 року в Ставчанах біля Львова. Його батько Михайло помер рік пізніше, а мати Марія, з дому Орлінська, хоч була польського походження, однак зуміла виховати своїх дітей в українському дусі. Інж. М. Шуль мав дві сестри, Анну і Марію, і двох братів, Володимира і Йосифа.

Після смерти матері в 1918 році Михайло жив у Городенщині в родині своєї замужньої сестри Анни Яворської. В тому часі Городенщина була дуже свідома національно. Молодий Михайло швидко включився у вир громадської праці. Він часто роз'їжджав по навколишніх селах з доповідями, приготовляв театральні вистави в „Просвіті" та організував і провадив різні курси для молоді.

Не зважаючи на активну участь у громадській праці, Михайло в 1930 році закінчив студії і дістав диплом інженера-хеміка як третій в своєму річнику на престижевій політехніці у Львові.

В 1935 році інж. М. Шуль одружився з Рожою Смеречинською, яка саме одержала диплом консерваторії і почала студії в університеті.

В той час у передвоєнній Польщі українцеві було майже неможливо дістати працю з свого фаху. Тому він разом із своїм товаришем інж. О. Фацієвичем заложили фабрику рижовового крохмалю. Однак через брак достави сирівцю з огляду на війну в Абісинії її треба було назабаром замкнути. Але це не знеохотило інж. Шуля. Він став співвласником фабрики муштарди „Міка", власником якої був д-р Білинкевич. Однак у 1939 році новоприбулі „визволителі із Сходу" знаціоналізували „Міку", внаслідок чого власники і робітники розбрелися. Інж. М. Шуль дістав тоді працю у львівській газівні як інженер. Його дружина в той час закінчила університетські студії дипломом маґістра філософії.

В 1941 році, після приходу німців до Львова, інж. Шуль став директором львівської газівні. Це дало йому змогу приймати наших людей на працю і в той спосіб рятувати багатьох від вивозу на роботи до Німеччини. Тут він також допоміг декільком жидам в їх незавидній долі.

В 1943 році родина Шулів переїхала до Німеччини. Там їй вдалося пережити різні воєнні страхіття, перейти період перебування в таборах для переміщених осіб аж до виїзду до ЗСА в 1949 році. В З'єднаних Стейтах родина Шулів проживала в Ню Йорку, де постійно брала активну участь в професійному та культурному житті громади. Вони брали активну участь в діяльності таких товариств як Т-во Українських Інженерів, Об'єднання Образотворчих Мистців, Український Музичний Інститут і в харитативних установах. Інж. Шуль був довгі роки членом Головної Управи ТУІА, а пізніше її головою.

Професійно він був затруднений в фабриці виробу пластичних матеріялів. Тут він мав змогу переводити різні експерименти з новими сирівцями з метою знайдення найкращого матеріялу під економічним і якісним оглядами. Йому вдалося винайти і опатентувати такі два роди матеріялів, очевидно з користю для власника фабрики. В тих же роках інж. М. Шуль був також науковим дорадником у виготовленні маґістерських дисертацій трьом аспірантам до дипломів хеміка.

Всі, хто мав змогу ближче пізнати св. п. Михайла Шуля, знають, що ця спокійна людина завжди була готова допомагати кожному, хто такої допомоги потребував. Він був примірним чоловіком і добрим батьком сина Андрія, якому допоміг здобути різні фахи та виховати його на свідомого і громадського активіста.

Інж. М. Борецький

Передріздвяний концерт в Янґставні

Сьомого грудня 1985 року у шкільній залі середньої школи в Янґставні, Огайо, відбувся передріздвяний концерт. Виконавцями програми були місцеві любителі танців, музики та співу. Програмою займалась молодь танцювальної групи „Запорожці". Це переважно друге і третє покоління, народжені в Америці, що люблять українську культуру і спадщину.

В околиці Янґставну це був перший спільний концерт, в якому взяли участь православні та католицькі парафії. Радувалась українська спільнота, бо чотири парафіяльні хори співали разом, кожною точкою дириґував інший дириґент.

Програма концерта складалася із трьох частин. У першій взяли участь танцювальна група „Запорожці" з Шерону, Па., під керівництвом Керол А. Ворони, які протанцювали традиційний танець „Привітання", а потім „Аркан", „Катерина", а молодші танцюристи з „Запорожців" затанцювали „Коломийку". Бандуристки Марія Марчишин і Ірина Гаврилко проспівали, акомпаньюючи собі на бандурах, колядки—„Тиха ніч" та „Що то за дитятко?", і ще дві пісні—„Чом ти не прийшов?" і „Йшов відважний гайовий". Інструментальний ансамбль заграв в'язанку українських пісень; акордіоніст—Михайло Ясновський.

В другій частині концерту виступив хор української православної церкви свв. Петра і Павла під дириґуванням С. Мицик, який проспівав „Бог предвічний" та „Слава во вишніх Богу". Хор православної церкви св. Івана в Шароні під дириґуванням Дж. Васко проспівав „Ой, видить Бог", а хор католицької церкви Св. Тройці під орудою Василя Гевка проспівав „Небо і земля". „Рождество Христове" проспівав хор католицької церкви св. Анни.

У третій частині концерту бандуристка Анна Марчишин виконала пісні „Цвіте терен" і „Тихо над річкою". Ансамбль Івана Сека виконав „Заповіт", „Мої ясени", „Ой, чорна я си, чорна".

Закінчив концерт Запорозький танцювальний ансамбль, виконавши „Подання" та „Гопак". Після концерту відбулося прийняття в залі церкви св. Анни.

Організаторам концерту належиться признання, а ними були: Карол Ворона, директор і інструктор танцювальної групи „Запорожці", яка вчить українські народні танці і дотримується Авраменкової школи танців. Федьо Ясновський—це внук бл. п. Пилипа Ясновського, автора спогадів „Під рідним і під чужим небом". Федьо є знаменитим організатором і виконавцем концерту.

Сальвина Іваницька

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НАШОЇ ДОРОГОЇ МАМИ І БАБЦІ

бл. п.

СОФІЇ НЕСТОРОВИЧ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, Ілл. в дні 26-го січня 1986 року, о год. 7:30 ранку.

Проситься Рідних, Приятелів і Знайомих в цей день згадати Покійну Софію у своїх молитвах.

Сестрінка — ІРИНА ГОРОДИЛОВСЬКА
з донями:
ЗОРЯНОЮ з чоловіком МИРОНОМ СМОРОДСЬКИМ з донями ТАНЕЮ і ОЛЕЮ
МАРТОЮ з чоловіком РОМАНОМ КОЗИЦЬКИМ

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

Впреп. о. крилошанин Петро Оґірко відслужить Заупокійну Святу Літургію в п'ятницю, 31-го січня 1986 року, о год. 9-ій ранку в УКЦеркві св. Марії в Озон Парку, Н. Й., за Блаженної Пам'яті:

АННУ АЛИСЬКЕВИЧ
ЯКОВА БЕРЕСТЯНСЬКОГО
проф. ПЕТРА і МАРІЮ БІЛАНЮК
проф. д-ра МИХАЙЛА ДУДРУ
проф. інж. МАКАРА КАПЛИСТОГО
д-ра ЗЕНОНА НИЖАНКІВСЬКОГО
ЮХИМА і ТЕТЯНУ ПРИЙМАК
ЕМАНУЇЛА ПРИТУЛУ
МАРІЮ ФАФЕНДИК
РОЗАЛІЮ ЧОПКО

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР
УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

В глибокому смутку ділимося болючою вісткою з нашими Приятелями та Знайомими, що дня 7-го січня 1986 р. по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДО І БРАТ

бл. п.

ПАВЛО ШАБАТУРА

народжений 8. 8. 1912 р. в Бонишені, пов. Золочів, Зах. Україна, предсідник 156-го Відділу Українського Народного Союзу.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 11-го січня 1986 р. з церкви св. Духа в Честері, Па., на цвинтар свв. Петра і Павла в Спрінґфілд, Па.

В глибокому смутку остались:
дружина — ЯРОСЛАВА
дочка — ГАЛЯ з мужем ДАҐЛЕСОМ
внук — АНДРІЙКО
сестри:
КАТЕРИНА НОВАК
АННА ВИШИВАНЮК
МАРІЯ ТОКАР в Україні
та ближча і дальша Родина в Америці і в Україні

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність, в неділю, 1-го грудня 1985 р. мій Найдорожчий
МУЖ, ОТЕЦЬ, ШВАҐЕР І КУЗИН

бл. п. о. крилошанин

АНДРІЙ НАЗАРЕВИЧ

Покійний відійшов у Вічність на 73-му році свого трудолюбивого життя, сповнене любов'ю до Бога, людей і свого українського народу. Поховано Його на місцевому цвинтарі в Апопка, Фльорида, де останніх 7 років проживав, обслуговуючи своїми, вже слабими силами місцеве українське поселення.

В першій мірі дякую Преосвященнішим Владикам Василеві Лостенові й Робертові Москалеві за співчуття та прислання своїх відпоручників в особах: о. архимандрита В. Поспішіле і о. декана Я. Федика. Дякую обидвом отцям за провід у похоронних відправах та за слова признання для Покійного.

Щира подяка Високопреподобним і Всечеснішим Отцям, які брали участь у похоронних відправах, 4-го та 5-го грудня: о. мит. І. Нагаєвський, о. Б. Скасків, о. С. Зарічний, о. В. Станканінец, о. Ю. Берзінез, о. В. Крайняк, о. Дж. Фіорі, о. М. Сополіґа.

Зокрема дякую о. Богданові Скасків, товаришеві по студіях, за зворушливу проповідь на Службі Божій, в якій він підчеркнув гідність, високу власть, та взнеслі завдання священика, дані Йому самим Господом Ісусом Христом, та вказав яким повинен бути священик для Української Помісної Церкви. І таким власне священиком був о. Андрій. Також попрощав Його сердешними словами від усіх товаришів з Богословської Академії у Львові, а в імені Покійного попрощав Дружину, Родину, бувших та теперішніх Парафіян, Приятелів і Знайомих.

Моє щире спасибі слідуючим отцям — приятелям Покійного, які відслужили Святі Літургії в день похорону і в сороковий день: М. Бутринський, Б. Іжак, В. Федіш, М. Колодій, Я. Шуст, Т. Дурбак, Л. Любинський, В. Тарнавський, Л. Мудрий, П. Оґірко, Б. Левицький, Т. Форостій, М. Горошко.

Невимовно вдячна Імостям Н. Нагаєвській, що приїхала на похорон і М. Скасків, яка словами розради і потіхи помагала мені пережити болючий Різдвяний час, в якому третього дня Свят припав сороковий день смерти мого Невіджалуваного Мужа.

Дякую голові Об'єднання св. Володимира п. О. Забиткові за прощальне слово над могилою, п. В. Ковалеві, секретареві Українсько-Американського Т-ва Дейтон Біч, що репрезентував тамошню громаду, мому братові І. Лобаєві за прощальні слова та грудку рідної землі, п. В. Шулевському від парафії Покрова Пресв. Богородиці у Виллимантику, Конн., за теплу згадку Покійного, як основника і довголітнього пароха.

Дякую родинам: Дуда, Фіцик, Кравчук і Сеньків, що переночували священиків та приятелів.

Щире спасибі п. Александрові Кулинич за вміле переведення тризни, за сердешне слово та допис до газет.

Щиро дякую Жіночому Відділові при Об'єднанню св. Володимира за приготування тризни, а саме паням: Білецька, Ханацька, Дуда, Фіцик, Фічко, Яцик, Калинич, Квасницька, Кравчук, Кулинич, Ліцовська, Нанашко і Забитко.

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ:

„Самопоміч" у Веллимантик, Конн. і парафіяни, А. і І. Доманчук, І. і О. Макар, С. Ковальська, Родина Бариляк і Олексяк, М. і І. Бойко, Т. і Дж. Войнар, І. і М. Бахрій, С. і М. Лейтер, І. і М. Слободян, М. Марцінко, С. Гальковиъ, О. Сембай, Г. і М. Бакуменко, Ц. Ґарнет, А. і І. Вовк, М. і Г. Шулевські, д-р Ю. і М. Русин, М. Хомій, К. Макар, М. і І. Янович, М. і А. Олексяк, П. і Г. Білецькі, М. Міцюк, П. і М. Майнич, В. і К. Бацвин, А. і М. Бабій, Е. і Л. Бабій, В. Міць, М. і М. Чарнецькі, О. Поляк, М. і М. Майнич, Т. і К. Тучкевич, В. і І. Кріса, А. і М. Смук, А. і І. Несвячені, П. і О. Ліцовські, П. і С. Ліцовські, І. і Г. Лобай, П. і О. Колісник, І. і О. Коцинда, С. і Н. Ковалів, М. і З. Мартинюк, А. і І. Доманчук, Л. Кукурба, д-р І. і Н. Куклєр, В. і Д. Шулевські, Народний Дім, Веллимантик, В. і А. Фіцик.

Дякую всім Тим, що висловили мені своє щире співчуття та за чудові китиці і вінки квітів.

Я вдячна Всім, які на тризні зложили 540 дол. на виховання священиків.

Щераз щиро дякуємо всім Тим, які чимнебудь причинилися до віддання останньої прислуги, а як кого я пропустила прошу про вибачення. Нехай Милосердний Господь винагородить Вас сторицею.

У глибокому горю:

дружина ІВАННА з Родиною

В БУЕНОС АЙРЕСІ відбулася одна з найбільших за останні два роки антиамериканська демонстрація. Вона була зв'язана з візитою до столиці Аргентини колишнього президента банку Чейс Мангеттен Дейвида Рокефеллера. Візита Д. Рокефеллера викликала незадоволення у деяких аргентинських урядових чиновників, бо його банк, як і інші американські банки, фінансував у 1970-их роках військову хунту, яка правила тоді в Аргентині.

ІТАЛІЙСЬКИЙ УРЯД звернувся до Інтерпол з проханням встановити місце перебування Абу Аббаса, щоб віддати його до суду за участь в захопленні корабля „Ахілле Лявро". В свій час Італія дозволила А. Аббасові без перешкод залишити країну, хоч ЗСА вимагали заарештування його.

10-річчя Українського- Американського Товариства в Ст. Пітерсбурзі

У суботу, 7-го грудня 1985 року, Українсько—Американське Товариство в Ст. Пітерсбурзі, Фльорида, відсвяткувало 10-річчя своєї діяльности та вшанувало пам'ять одного з основників і голови товариства, св. п. Богдана Бемка (1925-1983) відслоненням пропам'ятної таблиці і присвяти нової сцени в репрезентативній залі місцевої української католицької парафії на пошану покійного.

УАТ постало в 1975 році з ініціятиви місцевого діяча Маріяна Сеника. Зваживши факт, що між кільканадцятьма етнічними представництвами міста українців не було, він піддав думку, щоб створити своє товариство з метою репрезентувати місцеву українську громаду, інформувати чужинців про тяжку долю і змагання до волі наших братів в Україні, приєднувати прихильників українській справі та нав'язувати тісніші культурні і товариські взаємини в нашій громаді. Статут т-ва передбачує також зберігання української спадщини і плекання української культури.

Згідно з цими цілями товариство влаштовувало на протязі десяти років різні імпрези на внутрішньому і зовнішньому форумах: святкування національних роковин — Січневих, Шевченківських, Листопадових, брало участь у щорічних міжнародних фестивалях у Бей-Фронт авдиторії; спонзорувало виступи хору і танцювальної групи в інших місцевостях Фльориди; брало участь у маніфестації з нагоди Тижня Поневолених Націй тощо. З каси товариства завжди виасиґновувано гроші на різні національні цілі (наприклад, з нагоди цьогорічного Листопадового свята вислано 358 дол. на українських інвалідів).

Як згадано, одним із основників товариства був Б. Бемко, який зорганізував хор „Україна" і танцювальну групу, що ними проводив до кінця свого життя. Він диригував також церковним хором при українській католицькій парафії Св. Богоявлення. Хоч інженер хемії за фахом, він був мистцем з народження в Европі, поруч фахової, набув теж музичну освіту. Його обрано на директора Міжнародного Етнічного Фестивального Товариства Ст. Пітерсбургу (СПІППС). Саме хор і танцювальна група цього товариства вшанували своїми виступами пам'ять покійника на ювілейній імпрезі.

Святкування у виповненій публікою залі відкрив голова УАТ Іван Когут, а згаданий хор відспівав американський гимн. Хвилиною мовчанки вшановано св. п. Бемка. Директор СПІППСТ. Капоус сказав привіт від свого товариства, потім відчитав текст пропам'ятної таблиці з портретом Покійного та прикріпив її на фронті нововідкритої сцени. Хор під орудою Люїзи Ярдуміян виконав три пісні — американську „О, Шенандоа", колюмбійську (еспанську) „Амаполя" і українську „І шумить, і гуде", а танцювальна група під проводом Люсі Пападакос виконала два танці.

Слово про постать, діяльність і заслуги Б. Бемка виголосив М. Сеник, підкресливши незвичайний талант і організаційний хист покійного як мистця і громадянина-діяча не тільки у своїй спільноті, але й на міжнародному форумі. Своїм понадпартійним підходом, інтеліґентністю, погідною вдачею, і гумором св. п. Бемко зумів з'єднати собі прихильність і любов серед своїх і чужих.

Наступною точкою програми був виступ хору „Україна" під орудою проф. Олександра Омельського і танцювальної групи цього хору під проводом Орисі Петріни-Джансон. Хор проспівав „Ой, чий то кінь стоїть", потім жіночий квартет у складі Аліції Бучинської, Василини Копинець, Валентини Чернишов і Слави Чіх проспівав „Українську баркаролю" і „Де гори Карпати". Потім хор відспівав „Сонце низенько". Танцюристи виконали „Гопак-коло" і „Похідний гопак" під захоплені оплески публіки.

Українським національним гимном закінчено це успішне святкування. Потім гості ще довго розважалися при музиці, каві і солодкім.

І.Л.

Згадують...

(Закінчення зі стор. 1)

начне з опікою над в'язнем даного клюбу письменників і старання того клюбу за його звільнення. Серед українських письменників найбільше ПЕН-клюбів у вільному світі зробили своїм почесним членом письменника Миколу Руденка, а це клюби в ЗСА, Японії, Франції, Сіднею, Австралія і Швеції.

У справі Миколи Руденка М. Скаббел говорив окремо на пленарній сесії у вівторок, 14-го січня, та внесено резолюцію, яка вимагає його звільнення з уваги на вік і здоров'я.

Подібну резолюцію внесено для звільнення Юрія Бадзя, Нізаметдіна Ахметова і Ґінтавтаса Єсмантаса. Про успіх тих письменників подано точні дані коли і на скільки вони були засуджені та чому жадають їхнього звільнення.

Слід також відмітити, що М. Скаммел, складаючи свій звіт на пленарній сесії, двічі окремо згадав українців, зокрема поінформував присутніх з великим жалем про смерть українського поета Василя Стуса 4-го вересня 1985 року. Він подав також, що його організація старалася від 1984 року, щоб В. Стуса з уваги на поважну недугу перенесли **до лікарні до Ленінграду**, але на старання комітету не було ніякої реакції. Він підкреслив, що В. Стус був п'ятим з черги після Ю. Литвина, О. Тихого, В. Марченка і В. Соколова, що помер в останньому часі в совєтських концентраційних таборах. М. Скаммел заявив також, що гроші, зібрані для В. Стуса в міжнародних клюбах ПЕН, будуть використані тепер на видання його творів.

У міжнародному конгресі ПЕН—клюбів брали **участь представники Об'єднання Українських Письменників** „Слово" — його голова Остап Тарнавський, Марта Тарнавська і Уляна Любович.

В Лос Анджелесі відзначено 75-ліття УБС

Ступаючи твердим кроком з братніми українськими установами, 268-ий Відділ Українського Братського Союзу в Лос Анджелесі урочисто відзначив 75-літній ювілей своєї динамічної братньої установи, яка через роки „бурунні та непогоди" спокійним та зрівноваженим маршом пройшла цей нелегкий шлях, залишившись „собою" та не схиливши свого прапору — символу служіння народові українському.

Урочистий бенкет-обід з мистецькою програмою відбувся в неділю по полудні, 1-го грудня, в просторій авдиторії церкви святого Андрія при Сотерлянд вулиці в Лос Анджелесі, на який прибуло членство союзу не лише з Лос Анджелес і околиць, але також із Сан Дієго та навіть з далекого Чикаґо. Дружньо та урочисто відкрив цю святочну імпрезу місцевий секретар відділу Володимир Романюк, вітаючи присутніх та підкресливши великий вклад для української спільноти Українського Братського Союзу, закликав включитись у його ряди та підтримувати його, цю заслужену нашу установу.

Парох церкви о. Степан Галик-Голутяк як довголітній член у щирім слові підкреслив, що „ми на західнім побережжі ЗСА таки діждалися цього благословенного дня, щоб спільно та дружньо зустрінути 75-літній ювілей визначної та заслуженої братньої установи, яку створили українські трудівники в хвилини, коли довелося їм змагатися на новій землі за право „бути чи не бути", та що ми спільно та дружньо довершили". Після цих зворушливих слів о. Степан підкреслив, що в парі з Українським Народним Союзом, Український Братський Союз переможно ступатиме новими етапами по нових шляхах.

Від 259-го Відділу УНС та від української радіопрограми „Пісня України" урочисті привітання склав автор цього репортажу, підкресливши глибоку віру в те, що священні ідеали служінню Україні та народові українському, які були моттом цього славного союзу протягом 75-ти років залишаться й надалі вічногоріючим смолоскипом, який буде отією притягальною силою нового молодого членства.

Почесна радна з Чикаґо Катерина Баран вітала усіх, висловлюючи тверду надію в те, що УБС, відзначуючи своє 75- ліття незабаром дочекається і свого 100-ліття та з кожним роком буде скріплювати свої ряди новим та ідейним членством на славу українського народу.

Промовляв визначний український діяч зі Сан Дієго Олександер Скоп, який звернув особливу увагу на потребу бути чуйними супроти „лукавих", які повсякчас намагалися та намагаються монополізувати братні надбання для своїх вузько-політичних мотивів. Він підкреслив вічну живучість УБС, тому що ідея служіння українському народові є, була і буде завжди всеукраїнською членства та правління тієї братської установи.

Від Відділу УБСоюзу у Сан Дієго вітала Софія Скоп, підкресливши надію в те, що ряди союзу будуть з кожним днем кріпнути припливом нового членства що є запорукою живучости тієї заслуженої установи. Присутні щиро оплескували слова промовців та уважно слухали кожного та кожну.

В мистецьку програму увійшов виступ хору церкви Святого Андрія під кермою молодого та талановитого диригента Григорія Галик-Голутяка. В репертуар хору увійшли пісні: „Ой, чий то кінь стоїть", веснянки „Перепілонька" та „Мак", а також на закінчення дуже музично скомплікований твір Бортнянського „Тебе, Бога, хвалимо". Солісти Лідія Кеслер та Іван Кудла, виконали свої сольо фахово та з глибокими почуваннями.

Отець парох С. Галик-Голутяк урочисто прочитав переслану Міською Радою міста Лос Анджелес пропам'ятну таблицю, в якій висловлювалися привітання УБСоюзові з нагоди його 75-ліття та побажання дальших успіхів, дякуючи за вклад праці для громади. Від УБС о. С. Галик-Голутяк і В. Романюк вручили почесні грамоти заслуженому „батькові" української громади в Лос Анджелесі Миколі Новакові. Також грамоти одержали від правління УБС Володимир Романюк, о. Степан Галик - Голутяк та голова місцевого відділу М. Чумак.

У щирій братній та дружній атмосфері закінчено цей скромний, одначе, незабутній день відзначення 75-ліття ювілею УБС.

Українські братні союзи в ЗСА і Канаді протягом довгих років своєї активної діяльности засвідчили незаперечний факт, що доки в нас будуть братні фінансові „фортеці", наша спільнота Північно - Американського суходолу завжди ступатиме з піднятим вгору чолом, тому що ми не гірші, а може навіть і кращі у своїй зорганізованості від інших. А тому нехай наше свідоме громадянство не забуває, що лише через нашу активну підтримку, заповнюючи ряди наших братніх союзів, житиме та пишатиметься повагою інших і наша велика українська сім'я в діяспорі.

Д-р Святополк Шумський

Вийшла...

(Закінчення зі стор. 1)

М. Левицького, мистецьких його праць та згаданим уже післясловом Д. Даревич.

Зацікавлені в придбанні цієї монографії, в ціні — в твердій обкладинці 35 дол., в м'якій — 25 долярів, можуть звертатися на адресу: **Knyho-Kliub, 2074 Feldwood** Rd., Missisauga, Ont. L4X 1F9

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го СІЧНЯ 1986 р.

Вест Істон, Па. Місячні збори Т-ва ім. Б. Хмельницького 137 Відд., о год. 2-ій по пол. у Амер.-Укр. Горож. Клюбі. На річних зборах був переобраний старий уряд. На зборах буде вибір делеґата на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься чл. до участи. — Гр. Прашик, гол., М. Коподруб, кас., С. Коподруб, секр.

СУБОТА, 25-го СІЧНЯ 1986 р.

Трентон, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Запорозька Січ 245 Відд., о 6-ій год. веч. в залі Українського Народного Дому при 477 Jeremiah Ave. Просимо членів прибути, вислухати звіт Управи і вибрати нову Управу. — М. Мартиненко, секр.

Плеінфілд, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва ім. Ів. Франка 372 Відд., о год. 7:30 веч. при 1014 Проспект Аве. Проситься чл. прибути. С. Лонишин, секр.

НЕДІЛЯ, 26-го СІЧНЯ 1986 р.

Чикаґо, Ілл. Загальні збори 399 Відд. Т-ва „Леви" в год. 12:30 по пол. у домівці Левів, 2353 Вест Чикаґо Авеню. По зборах відбудуться ширші сходини для вибору делеґатів на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься про численну участь. Я. Баторфальви, гол., Р. Б. Припхан, секр.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ПЕТРО ПОЛЬНИЙ, довголітній предсідник і член 158-го Відділу УНС ім. Богдана Хмельницького в Брукліні, Н.Й., помер на 63-му році життя. Нар. 1922 року в селі Кальників, Західня Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Петра, доньок — Наталку з мужем Михайлом Бучеком, Ольгу з мужем Михайлом Підсосним, п'ять внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 13-го липня 1985 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа